Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

Januar 1961

DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**
Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.
Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen:
Gerda Rørbæk Nielsen, Abels Alle 20, Fruens Bøge.

Rounborg Tryk-Skive

Kære læsere!

Atter engang forlod det gamle år os — og vi ser med håb og forventning frem til et nyt. — Vi kan spørge os selv, om vi nåede det, vi havde sat os for at ville nå i 1960. Eller havde vi så travlt og var vi så optaget, at vi glemte at l e v e. Formåede vi at vokse i menneskelig værd — eller var 1960 et stagnationens år for os?

Det forlyder mange steder fra, at 1961 vil bringe os store omvæltninger på mange områder. Jeg skal afholde mig fra at spå. Men at ønske har vi alle lov til, og jeg ønsker, at 1961 vil bringe alle verdens ufologer nærmere sammen i større og større forståelse, så d e først og fremmest lærer at lade være med at fordømme hinanden og andre, men sammen vil lære at finde vejen frem mod større kundskab og visdom, større fred og større kærlighed til hverandre og til alle mennesker.

Tak for det gamle år, — tak for alle breve, spørgsmål, og for tanker, der blev sendt mig fra jer der følte, at vi kunne lære noget af hinanden. Tak til jer, der opmuntrede og støttede mig.

Lad mig til slut sige tak til jer der besøgte mig i 1960. Dejlige timer som jeg håber, der bliver mange af også fremover.

GLÆDELIGT NYTÅR — og jeg ønsker jer allesammen held og lykke med UFO-forskningen i 1961.

Venlig hilsen Gerda Rørbæk Nielsen.

Fortsat

Når Kristus udvidede budets ord: Du skal elske din næste som dig selv — til at omfatte kærlighed til vore fjender, så er det ikke et paradoks, for i det øjeblik, vi elsker vor fjender, og velsigner de, der forbander os, har vi afskaffet begrebet: fjende. Det var Carsten Hauck, der sagde: „Min fjende er ikke den, der gør mig ondt, men den, der gør mig ond".

Bjergprædiken kan den dag i dag læses som den bedste anvisning på måden at leve sit liv på. Den er en lære i at leve livet positivt og med hjerter, der er befriede for alle negative følelser, som hindrer menneskets legemlige sundhed og åndelige udvikling. — For 2000 år siden stod en mand og så klart, at menneskene selv havde magt til at skabe sig en harmonisk og gylden fremtid. Han kunne ikke til de tilhørere, der flokkedes om ham, komme med en videnskabelig udredning af den skade, de forvoldte sig selv på legeme og sjæl ved at give husrum for de negative tanker og følelser, han advarede imod. Han gav dem alt dette som forskrifter.

Vi moderne mennesker er så tilbøjelige til at betragte alt fra før krigen som „forældet". Hvor ejendommeligt er det da ikke at få øjnene op for, at 2000 år gamle etiske sandheder nu bliver bekræftet som videnskabelige sandheder.

Og i samme øjeblik vi indser, at hvert ord, hver tanke på een eller anden måde vender tilbage til udgangspunktet, hvad enten tanken og ordet var positivt eller negativt, går nødvendigheden af at elske — også vore fjender — op for os.

Vi står her atter ved årsag-virkning-loven, den lov der lærer os, at end ikke tanker er toldfrie.

Tankens kraft

Forsøg, foretaget i forskellige dele af verden, har godtgjort, at tanker, udsendt af en menneskelig hjerne, kan virke enten nedbrydende eller skabende. Man har oplevet, at en plante, der bliver „velsignet" og vandet med indviet vand gror langt hurtigere og bliver langt kraftigere, end en plante, der trives under akkurat samme forhold, — men uden tilskynding af tankekræfter. Omvendt har man påvist, at en plante, der bliver „forbandet", kan visne og dø i løbet af ganske kort tid.

Man er efterhånden ved at få øjnene op for, at tanker ikke — som man engang troede — er et ganske privat foretagende, men at vi alle udsættes for angreb og nedbrydende virksomhed eller opløftende og kærlighedsfremmende indflydelse fra vore medmenneskers side.

Professor J. B. Rine ved Duke Universitetet i Caroline var den, der gjorde det grundlæggende arbejde med forsøg med tankekræfter. Hans forsøg var meget omfattende, og det bevismateriale, han fremlagde, var uigendriveligt. Hans arbejde har vakt overordentlig interesse verden over, og i øjeblikket strømmer det ind med meddelelser fra alle Jordens egne om forsøg, foretaget ved hjælp af tankeradiering, vellykkede forsøg, der giver håb om en snarlig, videnskabelig forklaring på, hvad „telepati“ og „klarsyn“ i grunden er.

Grundtonen i alle disse forsøg lader ikke nogen tvivl tilbage om, at tanken er en eksakt kraft, der virker efter sin hensigt, hvadenten hensigten er positiv eller negativ. — Det ser ud til, at vi må frem til at betragte vor hjerne som en „kraftstation“, hvorfra der udgår bølger, som breder sig i rummet på akkurat samme måde som radiobølger, og hvis radius rækker betydelig længere end radiobølgernes. — Den menneskelige hjerne bliver ofte betegnet som et redskab. Da hjernens arbejde er at modtage og bearbejde indtrykkene og udtrykke dem i tankebilleder, kan vi forstå, at hjernen ikke er noget helt ufarligt redskab samt at den kan udvikle sig fra at være en brugsgenstand til at være herre. Man kan, dersom man ikke er opmærksom på faren, finde sig selv i den situation, da hjernen kun modtager og bearbejder indtrykkene fra den „ydre“ verden, mens indtrykkene fra den „indre“ og „højere“ verden bliver negligeret. Det sker, fordi hjernen i grunden er en „utro og doven tjener“, som helst vil vandre ad sine egne lette — og tit ensporede — veje.

Hjernen kan også betragtes som en kanal — et indflydningscenter for både yderverden og for den højere bagved liggende verden eller SELVET. Derfor er hjernen det eneste forbindelsesled mellem det immanente (jordiske) og det transcendente (himmelske). — Denne filosofi går ud på, at mennesket kan åbne for de ønskede indstrømninger eller indflydelser og lukke for de uønskede. Mennesket har magt over sine tanker, — og idet vi lukker af for de fysiske indtryk, kan vort højere SELV finde vej gennem vor tanke og *udtrykke* sig i vort bevidsthedsliv (i følelsescentret, som sidder i solar plexus) — og ad denne vej påvirke vort indre og ydre liv, så vi fremtræder som mennesker af større, åndelig modenhed og med en indre kraft, som giver sig udtryk overfor vore omgivelser. Idet vi åbner for de kanaler, der fremmer vore ønsker, trækker vi kræfter til os fra de kilder, der udgør totalsummen af vor attrå.

Dersom vi skal danne os et mentalt billede af, hvad der foregår, når vi „tiltrækker" det, vi kalder onde eller gode kræfter, må vi forestille os disse kræfter liggende som *lag* (et billede, der kun symbolsk udtrykker virkeligheden) ovenpå hverandre. — Indstiller vi nu vor hjerne på formlen „ond", vil vi åbne for en kanal, hvorigennem der indflyder onde, fjentlige, intolerante, hævngerrige og nedrige impulser fra laget med samme benævnelse og ned gennem vor hjerne, hvilket straks bliver mærkbar i følelsescentret og derigennem udøver en fysisk nedbrydende virksomhed på vort legeme.

Det modsatte er tilfældet, dersom vi indstiller på formlen „god". Da vil gode, kærlige, venlige og uselviske tanker fra dette „lag" indflyde i vor hjerne og fæstne sig i vor bevidsthedsliv, hvilket har et fysisk velvære til følge.

Akkurat det samme gælder ved formlerne „frygt", „misundelse", „egoisme" o.s.v. Når vi åbner for de forskellige kanaler, sender vi impulser til det „lag" vi har indstillet på. Dette kommer i bevægelse og sender modimpulser ned gennem den åbne kanal.

Dette er et indtil ukendelighed forenklet billede. Vi ved jo, at vi i det ene øjeblik er besjælet af eet ønske — i det næste af et helt andet. Dette skift foregår mange gange så hurtigt, at vi ikke selv når at blive bevidst klar over vore ønsker og hensigter. Desuden er vi i besiddelse af mange „fortrængte" ønsker, som gemmer sig i vor underbevidsthed og derfra — så at sige på egen hånd — sender impulser til et kraftlag og tiltrækker ting, vi måske aldrig i vor dagsbevidsthed har ønsket skulle ske. — For at komme dette tillivs er det nødvendigt med et dybtgående kendskab til sig selv, således, at vi, ved at lære vor underbevidsthed at kende, *bevidst* kan dirigere den til at hjælpe med at fremme vore ønsker og hensigter. Først når vor underbevidsthed og vor dagsbevidsthed arbejder bevidst sammen med vort højere SELV eller overbevidsthed, kan vi nå frem til at leve i sund harmoni og blive en virkelig kraftstation, som kan påvirke vore medmennesker, vore omgivelser, ja, måske endog verdenssituationen.

Alt dette lyder som luftige postulater. Men tankeenergien er en videnskabelig kendsgerning, og tankens kraft kan måles med fint mærkende instrumenter. Hvad der er sandhed for den enkelte med hensyn til hjernens arbejde, afhænger helt og fuldt af individets ståsted. Men dersom tanken virkelig er en kraft, — så ligger facit nær: at vi kan opdrage os selv til at bruge denne kraft efter vore egne hensigter og ønsker.

— — —

Når jeg har følt det nødvendigt at tage dette kapitel med i Kosmologi, så er det af to årsager:

For det første har vi gang på gang fået at vide, at kosmonauterne kender og behersker telepati til fuldkommenhed.

Telepati er blevet forklaret på den måde, at vi kan sende tanker på en bølgelængde, — et kommunikationssystem, der minder om radioens. De forsøg, der er blevet foretaget med telepati viser, at *afstand* ingen indflydelse har på meddelelsens tydelighed. Dette siger igen, at vi, dersom vi er i mental forbindelse med et menneske på den anden side af jordkloden, kan modtage hans tanker med akkurat samme tydelighed, som han udsendte dem, og *i samme sekund.* For at to mennesker kan være i mental forbindelse, må de indstille deres „formler" på den samme bølgelængde. Den sendende skal blot *sende* tanken og straks *slippe* den. Den modtagende skal *åbne* en kanal i hjernen for det indtryk, der skal modtages, som svarer til netop den bølgelængde, der bliver sendt på. På denne måde foregår telepati. Men her kommer vi til et meget vigtigt punkt. Det er *absolut nødvendigt,* at den sendende og den modtagende står på samme åndelige niveau, da ellers blot almindelig forvirring vil blive følgen. — Alligevel kan to mennesker, der ikke står på samme åndedelige modenhedsgrad påvirke hinanden, ikke ved tydelig tankeoverføring, men i kraft af, at den ene kan plante en *tilskyndelse* eller *indskydelse* i den andens hjerne.

Selvom rumfolkene — som det siges — behersker telepati til fuldkommenhed, må vi derfor alligevel tage alle påstande om virkelig mental forb. mellem en af dem og et menneske på Jorden med de allerstørste forbehold. Her, som i så mange andre forhold, kan jord mennesket lettest blive et offer for et „fromt" bedrag. Vore hjerner bliver døgnet igennem bombarderet med tanker fra mennesker både på Jorden og fra andre planeter. Vi formår endnu ikke at lukke af for de tusinder af påvirkninger og at åbne for de rigtige kanaler. Derfor bliver de indtryk, vi modtager ad telepatisk vej, mange gange tilslørede og forvirrende. Men dermed vil jeg ikke benægte, at kosmonauterne har plantet og stadig planter forskellige tilskyndelser eller indskydelser i visse, dertil egnede, menneskers hjerner.

— — —

Den anden årsag til, at jeg har ment det nødvendigt at behandle dette emne er den, som mange tænkere overser, når de forklarer og beskriver de resultater, man kan nå til, dersom man benytter sin tankes kraft: At denne kraft ligeså let kan benyttes i det ondes, som i det godes tjeneste.

Ved en uafbrudt kredsen om fortræd og fordærv (især når den er

nået til at blive *bevidst*) kan en opløftning finde sted i menneskets indre, der til forveksling ligner den, som finder sted, når guddommelige kærlighedsindflydelser gør sig gældende. Hadet brænder som ild, men giver samtidig uanede kræfter. Et blindt og voldsomt had skader dog ikke dets genstand i samme grad som den raffinerede, lurende, djævelske ondskab. Mens det had, der får udløsning, afvæbner sig selv, trækker den vedvarende ondskab kræfter til sig fra de lave, mørke „lag", — og genstanden for en så vedholdende ondskab kan gå under, uden selv at vide hvorfor.

Jesus sagde: „Frygt ikke for de, der ihjelslår legemerne".

Frygt ikke for det blinde raseri, som blot undergraver sig selv og det legeme, hvori det bor. Men pas på ondskaben, når den tager bolig i et menneske, der har lært at øse af de kræfter, han skal benytte til sjæleligt at ødelægge sit offer!

Den menneskelige kraftstation kan — som alt, hvad der udnyttes af mennesket — benyttes både til positive og negative formål. Egoisten er kun farlig i samme grad, som det går ud over hans velbefindende. Den bevidst onde, som kan være et højintelligent menneske, er mere farlig end den brintbombe, der kun kan ihjelslå legemet. Han kan bringe menneskesjæle i fordærv og hindre deres udfoldelse af det guddommelige liv, hvorefter de ubevidst stræber, forhindre deres udvikling, — måske gennem lang tid — og bringe ufattelige lidelser over dem.

Tanken er en kraft. Vi må lære at åbne for de kanaler, ad hvilke der flyder guddommelige, kærlighedsfyldte og positive impulser nedad i en stadig strøm og fæstner sig i vor bevidsthed, så de til syvende og sidst giver sig udslag i en større forståelse af vore egne og andres problemer. Vi må lukke vore hjernekanaler for alt for mange indtryk ude fra den materialistiske verden, hvori vi lever. Ved at koncentrere vore tankekræfter om materielle ønsker, opnår vi måske at se disse ønsker opfyldes, men „hvad gavner det et menneske, o.s.v." — Ved at koncentrere vore tanker om livsgåderne og derved åbne for de kanaler, der lader hjernen sende sin impuls mod den totale, kosmiske viden, åbner vi samtidig for den guddommelige indflyden og for svaret på universets gåder. — Vi ved, at mange mennesker har søgt og fundet svaret på alle gåder. Svaret ligger også indenfor *din* rækkevidde. Endnu kan vi ikke meddele hinanden disse svar. Vore sprog sætter også her en grænse for menneskets meddelelsesevne.

Men et kan vi! Vi kan lade andre vide af vore gerninger — i stedet for gennem ord — at vi har fundet vejen frem til større viden, og at vi vil benytte denne guddommelige indflydelse til at fremme

freden, godheden og kærligheden mellem menneskene. Og i lønlige stunder, hvor der vælder uanede kræfter frem fra sjælens hemmelige dyb, kan vi udsende tankekræfter, der tager kampen op med alle onde og negative kræfter, der har lagt sig som en kvalmende os omkring Jorden, — vi kan tage kampen op med den eneste følelse her på Jorden, der er almægtig: Kærlighed. — Og vi kan nægte vor hjerne at beskæftige sig med alt, hvad der er hæsligt og negativt. Vi kan lære at bruge vor hjerne efter vor hensigt, i stedet for at ligge under for de indskydelser og påhit, den finder på at meddele os. Det er os, der skal være herre, og det må vi lære både vor hjerne og vore sanser at begribe, så vi ikke bliver narret og bedraget af disse vore tjenere. — Da træder vi i forbindelse med den guddommelige almagt, — med en kraftig, kosmisk indflyden og påvirkning. Og da begriber vi uden at kunne forklare „hvorfor" og „hvordan", at vi er evighedsvæsener, og at evigheden i sandhed ikke er noget som kommer, men noget som *er*. — Da når vi frem til det, jeg vil kalde universel eller kosmisk visdom. Og når vi er nået så langt, opdager vi, at dette er den eneste naturlige vej for mennesket at gå, og at det er den vej, alle mennesker må gå før eller siden for at eliminere alt det, der stiller sig hindrende i vejen for forståelse: ondskab, sorg og lidelse. — Vi må feje vor verden ren. Og vi må begynde med spindelvævet i vor egen hjerne og småligheden i vore egne tanker, ensidigheden i vore følelser og med hele vor trælbundne tilværelse i vor tunge, fysisk-materialistiske tilværelse.

Evighedsdimensionen

I forrige artikel sammenlignede vi tankebølgen med radiobølger. Men der er en fundamental forskel på disse to ting, en forskel, der springer lige i øjnene, når man tænker på de forsøg, der har godtgjort, at tanker, udsendt af et menneske eet sted på kloden bliver opfanget *i samme sekund* af modtageren, om også denne befinder sig på den anden side af jordkloden. — I begyndelsen regnede man ikke med, det forholdt sig således. Selvom radiobølger kræver tid til at forplante sig rundt om Jorden, er de dog så hurtige, at tidsmomentet ikke spiller væsentligt ind. Men telepati kræver overhovedet *ingen* tid — og er således det hurtigste kommunikationsmiddel, der overhovedet findes.

Albert Einstein fandt ud af, at lys bevæger sig med en fart af 300.000 km i sekundet. Hans spekulationer førte ham ind på den tanke, at dersom man f. eks. forestiller sig en stok, som bliver kastet ud i rummet med en accelererende fart, vil iagttageren se dette fænomen, at stokken bliver kortere og kortere, des mere dens fart nærmer sig lysets. Når hastigheden når op i nærheden af lysets, vil stokken forsvinde for iagttagerens øjne, — og den vil da befinde sig på grænsen af — eller i realiteten i — 4. dimension. Dermed var *tiden* som dimension en videnskabelig kendsgerning. Man var blevet klar over, at der gælder andre dimensionsbegreber i rummet end de tre, man i forvejen var vant til at operere med. Videnskaben havde dermed forladt de gamle, kendte veje for altid — og bevægede sig imod det uvisse og ukendte.

Men er det virkelig nødvendigt at forestille sig 4. dimension som en ufattelig hastighed til ophævelse af tidsmomentet? — Filosoffen Ouspenski giver et andet billede af 4. dimension, som er umiddelbart lettere fattelig og samtidig meget illustrerende. Han beder os forestille os et menneske fra sin fødsel og indtil oldingealderen. Det er det *samme* menneske, men alligevel en række af uendeligt forskellige personer. Forestiller man sig dette menneske stillet op i en lang række, repræsenterende dets forskellige alderstrin, vil man se, at der trods forskellighederne mellem barnet og oldingen, dog er *noget, som* karakteriserer dette menneske gennem hele livet, noget udefinerligt, som gør, at skønt mennesket overhovedet ikke forbliver det samme, men er i ustandselig forvandling, dog som olding kan identificere sig med babyen som „jeg“. Dette *noget* må antages at befinde sig i en anden dimension, siger Ouspenski, — i 4. dimension, *fordi det forbliver uberørt af tiden.*

Men netop her står vi ved indgangen til endnu en dimension — 5. dimension, som ikke berøres af de fire andre, fordi den eksisterer *udenfor* tiden og samtidig er uafhængig af rummet. Det er denne 5. dimension eller „evighedsdimension“, som den blev døbt af sin opdager, som ubevidst benyttes ved telepati.

Tankeoverføring foregår upåvirkelig af tid og rum.

Det var den engelske matematiker og filosof, J. G. Bennett, der fandt evighedsdimensionen. Bennett spurgte sig selv, hvilke ting der eksisterer uafhængig af tid og rum og fandt svaret i den af videnskaben hidtil oversete faktor i dens anstrengelse for at beskrive alle eksisterende forhold vedrørende fænomenerne — nemlig *det kvalitative aspekt.* Den rent kvalitative side af en genstand opfylder

alle betingelser om ikke-udstrækning i rum eller tid. Videnskaben fortæller os alt om en genstand, — hvad den består af, hvorledes den er opbygget, hvorledes den påvirker vore sanser og hvorfor vi sanser dem på netop denne måde. Men den har overset den rent kvalitative side, der bedst kan forklares som den umiddelbare nydelse eller afsky, genstanden fremkalder hos os. Det er denne — rent psykiske — indvirkning, en genstand har på iagttageren, Bennett kalder 5. dimension — eller evighedsdimensionen.

Lægger vi nu denne opdagelse sammen med de resultater, der er nået ved bl. a. forsøgene med tankeoverføring, kommer vi til den meget opsigtvækkende slutning, at *alt, hvad der foregår i menneskets indre, ikke har udstrækning i hverken rum eller tid.*

Det ser således ud til at videnskaben i øjeblikket står på nippet til at kunne forklare de tilfælde af klarsyn over store afstande samt fremsyn overfor kommende begivenheder, sandhedsdrømme o.s.v., som vitterlig forekommer med visse mellemrum og hos visse mennesker, men som indtil nu har været uforklarlige. Mennesket er i øjeblikket ved at opdage sig selv som et *evighedsvæsen.*

Dersom tankeoverføring ikke har udstrækning i *rummet,* kommer vi endvidere til den konklusion, at senderen og modtageren står i umiddelbar forbindelse med hinanden, ikke — som man kunne tænke sig — ved hjælp af et „tankekabel", men rent bogstaveligt, fordi *afstanden mellem de to er mentalt ophævet.* Da tidsmomentet heller ikke spiller ind, foregår telepati bogstavelig talt i evigheden — eller i 5. dimension.

Alt dette giver stof til store spekulationer i relation til vore gæster fra rummet. Der er ingen tvivl om, at de opfatter sig selv som „evighedsvæsener" og at de har eksakt kendskab til både 4. og 5. dimension, og på en sådan måde, at de har lært at beherske denne viden på områder, vi næppe kan gøre os nogen forestilling om. — Det er nye, videnskabelige veje for os, som vi først nu skal til at betræde. Vi ved, der har levet og lever mennesker på Jorden, der også kender og behersker disse dimensionsbegreber. Men desværre har sådanne mennesker svært ved at udtrykke deres erfaringer i et sprog, der kan blive offentlig eje, — og mange gange er deres oplevelser fyldt med følelsesbetonede skildringer, som kalder på latteren. — Derfor er det videnskaben og tænkerne, som skal gøre opdagelserne og dele de eksakte begreber ud til folket, så de kan gå ind i hver enkelts bevidsthed som nøgne, ubestridelige fakta. — De banebrydende stier er allerede trådt. Snart vil andre følge efter og gøre stierne jævnere og bredere. — Mennesket har vidunderlige ting at se frem til.

Læserforum

I trekvart år har vi gennem dette hæfte beskæftiget os med en ny tankeform, — den kosmologiske. — Uden at sige for meget, kan vi vel nok slå fast, at for de allerfleste af os har dette været et helt nyt land, hvor vi — mere eller mindre — har famlet os frem og følt os lidt på gyngende grund. Vi har måske endnu ikke rigtigt evnet at danne os et helhedsbillede eller at sætte det hele rigtig på plads i dette nye og ukendte område, hvori vi har bevæget os.

For alle os, der — med eller uden rette — kalder os for ufologer, må det imidlertid stå klart, at den kosmologiske tankegang, — denne nye og lidet befærdede vej, som måske mange kvier sig ved at betræde, — er en tvingende nødvendighed for at fatte blot en lille bitte smule af de perspektiver, UFO-sagen indebærer.

Dette store og omfattende emne, som vi beskæftiger os med — rumskibe, og kontakter med mennesker fra andre verdener, — vidner om en høj, etisk standard og livsform. En livsform, som vi har meget svært ved at antage som værende muligt at gennemføre. Dog vil enhver, — der ikke er hæmmet af mental dovenskab — ved logisk tænkning kunne se, at vejen frem må findes gennem større forståelse menneskene imellem, og ikke mindst gennem et større kendskab til os selv — vort eget jeg.

Vi kunne måske passende kaste et blik på Congo. Dette land har fået sin såkaldte frihed. Mon ikke vi kan være enige i, at mangel på forståelse af hvad begrebet „frihed“ indebærer har påført dette land enorme og unødvendige lidelser. Billedet af Congo er vor egen situation i en nøddeskal, set udefra af mennesker med en højere udvikling.

Det er jungleloven, vi lever efter — loven om den stærkes ret — selvopholdelsesdrifternes lov — egoismens lov.

„Ja“, siger de fleste, „men hvad kan det nytte, — sådan har det altid været, og således vil det vedblive at være“.

Vi, der kalder os for ufologer, burde dog se anderledes på tingene, — ellers kan vi lige så godt holde op med at studere ufologi, for så kommer vi ingen vegne alligevel.

Her i vort lille land findes der flere UFO-organisationer, der arbejder hver for sig, — skilt fra hinanden — og af hvilke grunde? Målet burde dog være det samme! — Mon ikke det for en stor del skyldes, at enkelte personer, indenfor såvel den ene som den organisation, går med den opfattelse, at lige netop hans eller hendes per-

son og meninger, er den magnetiske pol, hvorom det hele helst skulle dreje sig.

I en tid, hvor den kolde og materialistiske videnskab, — i sin dødskrampe og med alle midler, (pressens velvillige bistand iberegnet) forsøger at bevare sin autoritet og magt, — ville det være en god begyndelse, hvis alle gode kræfter indenfor de ufologiske og humanitære forskningsgrene, tog den kosmologiske viden, som vi har erhvervet os, i anvendelse til at samles noget mere om opgaverne og løfte i flok. Måtte dette ske i 1961. Da ville det første skridt være taget på den vej, der fører frem til en bedre, lykkeligere og skønnere verden, — den vej som kun er spærret af mennesket selv.

Alfred Hansen.

Den ved intet, som han burde vide, der mener, at han ved noget, uden at se dets plads og den måde, hvorpå det er i forhold til Gud, engle og mennesker, og til alle skabninger på jorden, i himlen og helvede, i tiden og evigheden.

(Thomas Traherne)